

NØVN

Sunnudagin er eitt ár ligið síðani hópdrápini í Oslo og á **Utøya**

Fríggjadagin klokkan 16 letur listafram-sýning upp í Smiðjuni í Lítluvík við málningum, sum **Mary Strøm** hevur málað. Framsýningin er opin til mikudagin 25. juli.

Føðingar

Hósdagin 12. juli fingi Erik Klint og Lena Hermansson eina lítla dóttur. Hon varð fødd á sjúkrahúsinum í Linkøping, Svøríki. Hon var 50 cm long og vigaði 3150 gr. Lítla gentan kemur at eita Isolde Hermansson Klint.

25. juni bleiv ein stolt Guðrið stórasystur til eina fitta diddu. Hon vigaði 2940 gr og var 51 cm long. Foreldrini eru Høgni M. Joensen úr Tórshavn og Tóra A. Gudmundsen úr Sandavági.

22. apríl fingi Hansina D. Olsen og Trygvi B. Hermansen Hvalvík ein son. Hann var 52 cm langur og vigaði 3670 gr.

5. juli fingi Lovisa og Uni Petersen Glerfoss, búsitandi í Keyppannahavn, ein son. Hann varð føddur á Hvidovre Hospital og var 56 cm langur og vigaði 3885 gr.

5. juli fingi Elna Dam og Daniel Ó. Dahl-Olsen, Tórshavn, eina dóttur. Hon var 41 cm long og vigaði 1410 gr.

10. juli fingi Jórún Pólsdóttir Danielsen og Óli Christian Danielsen, Søldarfirði, eina dóttur. Hon var 53 cm long og vigaði 3620 gr.

11. juli fingi Valerin Gonzalez Djurhuus og Oluf Reinert Djurhuus, Skála, ein son. Hann var 51 cm langur og vigaði 3290 gr.

11. juli fingi Ann Mari & Øssur Kjølbro í Klaksvík eina dóttur. Hon var 56 cm long og vigaði 4350 gr.

11. juli fingi Elin Kristina Hentze Segel og Boas Segel, Niverød, ein son. Hann vigaði 3800 gr og var 51 cm langur.

15. juli fingi Birger og Marita Sundstein Carlsson eina dóttir á Odense Sygehus. Hon vigaði 3320 g og var 51 cm. Hon eitur Silja.

Minningarorð um Hansu L. Hansen

Nú Juli mánaði er komin og summari av álvara tekur við, leita tankar okkara aftur til summarið 2011.

Á sama hátt sum nú, gleddu vit okkum um hesa deiligu tíð sum stóð fyrri framman. Fyrirreikingarnar vóru farnar í gongd. Fyrirreikingar, sum tey seinstu nógvu árin vóru vorin ein fastur táttur, nevniliga summar-útferðin hjá allari familjuni til onkra bygd í Føroyum. Tað var altíð mamma sum tók stig til hesa ferðing. Ommubørnini vóru farin at spyrja ommuna hvar leiðin í ár gekk og øll gleddu seg. Eisini var hetta árið, har babba skuldi gevast at arbeiða vegna aldur, og tit skuldu njóta tykkara “otium” saman.

Sum juli mánaði nærkaðist kendi tú á tær, at alt var ikki sum tað átti. Tú var til arbeiðis hvønn dag, men vit sóu eisini á tær, at tú ikki var heilt tann sama sum tú plagdi. Tú leitaði tær læknahjálp og var til kanningar. Tú helt eisini at tað helst var best at summartúrurin var avlýstur fyrri í ár.

14 dagar eftir at tú fekk boðini frá læknunum, at tú vart rakt av herviligari krabbasjúku, legði tú árárnar inn og fór heim til Jesus pápa.

Nú er skjótt eitt ár fari síðan vit øll upplivdu hesa ótrúliga sváru tíð. Í hesum sambandi leita tankar okkara aftur á lívið hjá mammu.

Rituvíkin var karmur um barna- og ungdomsár hennara. Mamma var næstyngst í systkinaflokkinum sum vaks upp í hesi hugnaligu bygdini. Omma var heima hjá børnunum meðan abbi var sjómaður. Sum tíðin kravdi, var sjálvsagt, at bæði børn og vaksin tóku lut í arbeiðnum ið hoyrði til húsið. Eitt nú hoygging, seyðahald og annað.

Sum tíðin gekk funnu tú og babba saman og bygdu tykkum hús í Runavík. Tit fluttu inn í húsini í 1970 og hava tit, saman við okkum, búleikast her síðan.

Mamma byrjaði at ar-

beiða úti, tá ið vit børn vóru undankomin. Lynfrost, fiskavirkið í Runavík, var hennara starvsstað í 30 ár. Hon røkti starv sítt á fiskavirkinum heilt fram til mánaðin áðrenn hon doyði.

Eisini hevði mamma í nógv ár vaskiarbeiði á Stíg-gjanum í Saltangará. Hetta arbeiði røktu mamma og babba saman hesi ár, og var hetta nakað sum tey bæði gingu høgt uppí.

Hetta var heilt greitt nakað sum vísti hennara trúfesti móti tí sum hon kendi ábyrgd fyrri.

Hetta trúfesti er eisini nakað sum familjan merkti. Trúfesti vísti mamma best við at hon á ymsan hátt savnaði familjuna og altíð var klár við eini hjálpanði hond – helstuttan at verða biðin.

Familjan var hennara eitt og alt. Skuldi ein føðingardagur haldast, so var hon klár. Konfirmatiónir og onnur størri tiltøk í familjuni kendust ikki mótumikil at fara undir, tí mamma kom altíð í góðari tíð fyrri at seta gongd á fyrireikingarnar.

Mamma gloymdi ongan. Mammu sína vitjaði hon trúliga á Eldrasambýlinum Vesturskin. Tað at sjúkan gjørdi, at mamma ikki orkaði

frá húsum longur, nívdí sjálvsagt hana. Men mest av øllum var hon hørm um, at hon ikki kundi seta seg í bilin og koyra stutta teinin út á Toftir at vitja mammuna.

Eins og vit, so hava børn okkara eisini ein øgiligan sakn. Omman sum altíð var við í øllum, er ikki longur her. Omman á Gerðisvegi, sum altíð átti eitthvørt gott at bjóða tá ið tey koma at vitja. Omman sum var við til tey ymsu ítrottartiltøkini. Omman sum átti fast pláss til fótbóltsdystirnar. Omman sum altíð átti eina krónu at lata nú Eystanstevnan er farin afturum bak. Hóast børnini ikki altíð siga so nógv, so vita vit, at omman eigur eitt stórt pláss í hjørtum teirra. Og liva tey og vit øll í vissuni um at hon er loyst frá hervuligu sjúkuni og er farin heim í ein betri stað.

Tað sigst at tíðin lekir øll sár, men “fátt er sum faðir, einki sum móðir”

Við hesum fáu orðum vilja vit lýsa frið um konu, mammu, vermammu, ommu og langommu okkara Hansu Lamhauge Hansen.

Familjunar vegna
Jóhannus, Sólvá, Erla, Hildur og Jónvør